

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **A... A...**, nar., st. příslušnost Somálsko, naposledy pobytem, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Pod zámek 922, Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2016, KRPB-44956-36/ČJ-2016-060027-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 21. 3. 2016, KRPB-44956-36/ČJ-2016-060027-50A **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **12 342 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2016, KRPB-44956-36/ČJ-2016-060027-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o 29 dnů, tj. od 23. 3. 2016 do 20. 4. 2016, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských

států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“). Příslušným státem pro předání cizince ve smyslu uvedeného nařízení je Maďarsko.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1,3 a na § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že vycházela ze skutkových zjištění, která jsou zřejmá z podkladů ve správním spisu.

Žalobce byl kontrolován při pobytové kontrole dne 22. 2. 2016 v autobusu mezinárodní autobusové linky Meinfernbus jedoucí na trase z Rakouska přes ČR do Německa, přičemž nepředložil žádný cestovní doklad, pouze jízdenku do Berlína. Nepředložil žádné vízum ani povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě lustrace v systému AFIS a EURODAC bylo zjištěno, že podle otisků prstů byla nalezena shoda se záznamem č.

V rámci správního řízení o uložení povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku, z něhož vyplynulo, že je státní příslušník Somálska jménem A... A..., narozen dne v Somálsku. Rodinu má celou v Somálsku, odkud odcestoval dne 5. 11. 2015 a již při odjezdu bylo cílem jeho cesty Německo. Dále putoval přes Irán a Turecko, odkud za pomoci převaděčů přeplul na řecký ostrov Lesbos. Po registraci pokračoval přes Makedonii a Srbsko až do Maďarska, kde byl se zbytkem skupiny kontrolován policií a byly mu odebrány otisky prstů. Poté si žalobce s několika dalšími krajany zaplatil taxi z uprchlického tábora až do Vídně, kde si koupil jízdenku do Berlína. Při výsledku uvedl, že cestovní doklad ztratil při cestě z Iránu do Turecka. Cílem jeho cesty je Německo, kde žije jeho strýc. Další příbuzné žijící v EU má žalobce v Norsku a v Anglii. V ČR zůstat nechce, ale také se nechce vrátit do Maďarska. Výslovně uvedl, že s umístěním do zařízení nemá problém.

Žalovaná z uvedených skutečností dovodila, že Maďarsko je zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a je v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Dublin III povinno přijmout žalobce zpět za podmínek stanovených v tomto nařízení. Žalovaná dále odkázala na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a uvedla, že dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť měl povinnost setrvat na území Maďarska až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Namísto toho pokračoval v cestě do své cílové země, tedy do Německa. Při své cestě překročil nelegálně vnější hranice EU z Turecka do Řecka a následně i ze Srbska do Maďarska, odkud pokračoval přes Rakousko do ČR. Na základě těchto skutečností bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a žalobce byl rozhodnutím č. j. KRPB-44956-18/ČJ-2016-060027-50A ze dne 22. 2. 2016 (dále jen „prvotní rozhodnutí o zajištění“) zajištěn na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy do 22. 3. 2016. Dne 23. 2. 2016 bylo žalované doručeno oznámení o průběhu dublinského řízení, podle kterého byla do Maďarska téhož dne zaslána žádost o zpětné přijetí žalobce na základě shodného záznamu v systému EURODAC. Lhůta pro odpověď byla stanovena na den 8. 3. 2016. Dne 10. 3. 2016 bylo žalované z Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) doručeno oznámení o průběhu řízení, podle něhož uplynutím stanovené lhůty bez zamítavého stanoviska z Maďarska nastal předpoklad implicitního souhlasu a Maďarsko se tak stalo zemí odpovědnou za posouzení žádosti cizince

o mezinárodní ochranu, přičemž zároveň ministerstvo požádalo o prodloužení doby zajištění žalobce.

Dále se žalovaná výslovně zabývala tím, zda je předání do Maďarska potencionálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaná konstatovala, že žalobce nemá žádné vazby k území ČR, které by byly překážkou jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců a následného přemístění do Maďarska, které je podle ministerstva odpovědnou zemí. Žalobce nemá žádné finanční prostředky, aby si mohl zajistit ubytování a legálně si obstarat obživu, a nemá zde ani příbuzné. Z uvedených důvodů žalovaná dovodila, že zajištění je přiměřené, důvodné a zákonné. S odkazem na své prvotní rozhodnutí o zajištění žalobce žalovaná dovodila, že Maďarsko je stále podle žalované bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků, a proto žalované nejsou známy žádné překážky, které by bránily předání žalobce do Maďarska. Stejně tak nenastala změna ve schopnosti orgánů ČR realizovat transfer do Maďarska, k čemuž žalovaná odkázala na statistiky za totéž období jako při prvotním zajištění cizince, neboť novější informace neměla k dispozici.

Žalovaná odůvodnila, že v případě žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku, a to zejména tím, že cílem jeho cesty je Německo a žalobce sám uvedl, že v ČR zůstat nechce. Bylo tedy možno reálně předpokládat, že by žalobce dokončil úmysl, s nímž přicestoval, a proto existuje v jeho případě vážné nebezpečí útěku. Dále se žalovaná zabývala tím, zda by nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěla k závěru, že by mírnější opatření nebyla účinná, což odůvodnila situací cizince a absencí finančních prostředků či jakýchkoliv dalších vazeb k území ČR. Žalobce není schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a existuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty je Německo. Za účelem cesty do Německa opustil žalobce Maďarsko coby bezpečný stát, který mu nabídl ochranu. S poukazem na ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyhodnotila žalovaná, že v takovém případě není možné uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

Žalovaná se zabývala i přiměřeností svého rozhodování ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke krátké době pobytu na území ČR a neznalosti jiného než somálského jazyka je podle žalované vyloučeno, aby si na území vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazbu k zemi původu, navíc nemá ani žádné finanční prostředky na svou obživu a zajištění ubytování a hygienických potřeb. Z uvedených důvodů měla žalovaná za to, že prodloužením zajištění nedojde k porušení práv žalobce na rodinný či soukromý život.

Při stanovení prodloužení doby zajištění o 29 dnů vycházela žalovaná ze lhůt obsažených v čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že tato doba je plně v souladu s dotčeným nařízením, jakož i z kvalifikovaného odhadu podloženého dobou potřebnou k přemístění cizinců v předešlých případech. Vzhledem k tomu, že dnem 8. 3. 2016 uplynula lhůta pro odpověď maďarské strany na žádost o převzetí, má nyní ministerstvo šestitýdenní lhůtu, do níž je povinno cizince předat. Zároveň již bylo žalobci předáno rozhodnutí o přemístění a běží mu patnáctidenní lhůta, v níž je oprávněn podat proti tomuto rozhodnutí žalobu a v rámci níž nelze činit žádné úkony směřující k jeho přemístění.

III. Žaloba

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil z důvodu jeho nezákonnosti, přičemž namítl následující žalobní body. V prvním žalobním bodě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu překročení lhůty šesti týdnů uvedené v čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Blíže poukázal na to, že ke dni 8. 3. 2016 nastal implicitní souhlas s přijetím žalobce zpět do Maďarska. Jelikož tedy k implicitnímu souhlasu došlo uplynutím dvoutýdenní lhůty (v úterý dne 8. 3. 2016), končila šestitýdenní lhůta uplynutím posledního dne šestého týdne, tedy šestým následujícím úterým po úterý, které připadlo na den 8. 3. 2016. Takovým dnem bylo úterý dne 19. 4. 2016. K tomu žalobce upozornil na to, že posledním dnem lhůty, v níž Maďarsko mohlo odpovědět na žádost o přijetí žalobce zpět, je právě den 8. 3. 2016. Omisivní konání Maďarska spočívající v absenci odpovědi právě dne 8. 3. 2016 je jednáním, které mělo za následek běh následující šestitýdenní lhůty. Žalobce mohl být tedy zajištěn nejdéle do dne 19. 4. 2016. K tomu žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, a dále také rozsudek ze dne 24. 2. 2016, č. j. 4 Azs 8/2016 – 26, přístupné na www.nssoud.cz, podle nichž má domněnka souhlasu s převzetím cizince nastat k poslednímu dni dvoutýdenní lhůty pro odpověď ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Kromě toho žalobce rovněž podotkl, že zdánlivou zanedbatelnost překročení doby zajištění o jeden den nelze považovat za nepodstatný zásah do práva na osobní svobodu cizince, přičemž poukázal na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36, který se vyjadřoval k situaci, za níž byla doba zajištění překročena o dva dny.

Ve druhém žalobním bodě žalobce zpochybnil samotnou přípustnost zajištění žalobce z hlediska účelu, k němuž byl zajištěn, tedy za účelem svého předání do Maďarska. Podle žalobce je předání do Maďarska nepřípustné, neboť Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřípustným již samotné zajištění. Podle názoru žalobce existují vážné důvody domnívat se, že v Maďarsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Žalobce v tomto ohledu odkázal na údaje v Eurostatu a genealogii uprchlické krize v roce 2015, přičemž ještě v listopadu roku 2015 nebylo v Maďarsku vyřízeno 53 585 žádostí. Žalobce zejména poukázal na zprávu projektu AIDA z října 2015, podle níž jsou žadatelé o mezinárodní ochranu přicházející ze Srbska odmítáni ve zkráceném řízení, proti čemuž neexistuje účinná ochrana u soudu, pouze soudní řízení v krátké sedmidenní lhůtě. Žalobce dále dovodil, že Srbsko není považováno za bezpečnou zemi podle zprávy UNHCR z roku 2012. K tomu dále žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, v němž tento soud dospěl k závěru, že v případě Maďarska existuje důvodná obava, že v rámci azylové procedury budou žadatelé vystaveni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Tvrzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany práv uprchlíků, tedy není pravdivé. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání odměny ustanovenému zástupci.

IV. Vyjádření k žalobě a replika žalobce

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla následující argumentaci. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že dne 10. 3. 2016 obdržela oznámení ministerstva, podle něhož dne 9. 3. 2016 byla stanovena odpovědnost Maďarska ke zpětnému přijetí žalobce. Z tohoto

důvodu dále požádalo ministerstvo o prodloužení doby zajištění žalobce. Na základě informací ministerstva pak žalovaná stanovila dobu, o níž bylo prodlouženo žalobcovo zajištění, na 29 dnů. Doba zajištění tak byla prodloužena ode dne 23. 3. 2016 až do dne 20. 4. 2016, přičemž žalovaná vycházela při stanovení okamžiku rozhodného pro počátek běhu lhůty ve smyslu čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III z data uvedeného v oznámení ministerstva, tj. z data 9. 3. 2016, což také uvedla v textu napadeného rozhodnutí.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná poukázala na rozsudek Soudního dvora EU (velkého senátu) ze dne 21. 12. 2011, N. S. (C – 411/10) Secretary of State for the Home Department a M. E. a další (C-493/10) proti Refugee Applications Commisioner and Minister for Justice, Equality and Law Reform. Pokud žalobce namítl, že v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřipustným, je nutno konstatovat, že ani systematické nedostatky by samy o sobě nebyly dostatečným důvodem pro naplnění domněnky skutečného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce nevychází z aktuálních zpráv o situaci v Maďarsku a navíc si protirečí, neboť na jednom místě tvrdí, že maďarská právní úprava nedisponuje účinnou ochranou u soudu, a následně uvádí, že proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti se lze bránit pouze žalobou, a to v extrémně krátké třídní lhůtě. K námitkám týkajícím se Srbska žalovaná uvedla, že řada zemí (mezi nimi i ČR, Německo, Dánsko, Rakousko či Spojené království) považuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi. Oproti názoru Krajského soudu v Praze žalovaná připomněla odlišný názor Krajského soudu v Brně v rozsudku pod č. j. 33 Az 23/2015. Na závěr svého vyjádření poukázala žalovaná na skutečnost, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

V replice k vyjádření žalované žalobce zejm. uvedl, že při stanovení doby zajištění žalovaná postupovala nesprávně, což fakticky uznala. Pokud vycházela při výpočtu doby zajištění z data 9. 3. 2016, měla zavádějící informaci poskytnutou ministerstvem vyhodnotit správně a zabránit hrozícímu zásahu do práv žalobce, zejm. zohledněním oznámení ministerstva o průběhu řízení ze dne 10. 3. 2016, z něhož plyne, že lhůta pro maďarskou odpověď uběhla nejpozději dne 8. 3. 2016. Žalobce dále k samotné nepřipustnosti zajištění dodal, že citovaná judikatura SDEU se vázala k dříve platné právní úpravě – dublinskému nařízení ES č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003. Podle názoru žalobce jsou nedostatky v azylové proceduře v Maďarsku takového rázu, že fakticky znemožňují reálné hájení práv.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou a zachyceného ve správním spisu, který měl při posouzení věci k dispozici. Z tohoto spisu především vyplývá, že podle oznámení o průběhu řízení podle nařízení Dublin III ze dne 10. 3. 2016 byla dne 23. 2. 2016 odeslána žádost o přijetí zpět na základě EURODAC hitu do Maďarska, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena do 8. 3. 2016. Ministerstvo v tomto oznámení výslovně uvedlo, že „*uplynutím lhůty pro odpověď dne 9. 3. 2016 byla stanovena odpovědnost Maďarska.*“

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna **dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“

Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „*členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření***. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „*[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.*“

Žalobce správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech poukázal na to, že při prodloužení doby zajištění cizince, v jehož případě bylo zahájeno řízení o předání do příslušného členského státu podle nařízení Dublin III, musí být sledována šestitýdenní lhůta, která plyne od „*implicitního či explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět*“. To plyne i ze systematického výkladu předmětné věty citovaného ustanovení, neboť hned další věta upravuje následky překročení této šestitýdenní lhůty tak, že osoba při jejím překročení již nesmí být dále zajištěna. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž vyložil tuto lhůtu jako nepřekročitelnou, tedy jako

striktní bariéru pro další omezení cizince na svobodě. Konkrétně lze poukázat na příslušné pasáže odůvodnění rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož „*Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).*“

Určitým výkladovým problémem je otázka, od jakého okamžiku lze počítat tuto lhůtu v případě, že se příslušný členský stát ve lhůtě dvou týdnů od obdržení žádosti o převzetí či přijetí cizince zpět explicitně nevyjádří. Jedná se tedy o to, od jakého okamžiku nastupuje domněnka souhlasu členského státu s převzetím cizince zpět. Podle názoru žalobce je třeba spojovat nástup této domněnky s posledním dnem dvoutýdenní lhůty, která je stanovena členskému státu k odpovědi na žádost o převzetí či přijetí zpět. Žalobce v tomto ohledu správně odkázal na pravidla pro počítání lhůt upravená nařízením Dublin III obsažená v čl. 42 písm. b) tohoto nařízení, podle nichž „*lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá.*“ Je-li tedy dvoutýdenní lhůta podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III vymezena co do svého počátku okamžikem explicitního či implicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí cizince členským státem, je třeba její konec odvodit za pomoci citovaných pravidel pro počítání lhůt. Od následujícího dne již totiž počíná běžet šestitýdenní lhůta pro realizaci předání cizince zpět podle citovaného nařízení.

Krajský soud ve shodě s žalobcem poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 4 Azs 8/2016 – 26, podle něhož (srov. body odůvodnění 34, 35) souhlas s přijetím cizince zpět na území příslušného členského státu je třeba počítat ode dne, kdy skončila dvoutýdenní lhůta k odpovědi, nikoliv až ode dne následujícího, od něhož se začíná počítat šestitýdenní lhůta k předání cizince zpět. Krajský soud tedy dovodil, že dvoutýdenní lhůta, v níž Maďarsko mohlo projevit svůj explicitní souhlas či nesouhlas s přijetím žalobce zpět, skončila posledním okamžikem dne 8. 3. 2016 (úterý). S tímto posledním okamžikem označeného dne, nikoliv s prvním okamžikem následujícího dne, je tedy třeba spojovat i nástup domněnky implicitního souhlasu s přijetím cizince zpět do Maďarska. Pokud žalovaná pracovala se dnem 9. 3. 2016 jako se dnem, kdy nastala domněnka souhlasu, pak jednala nezákonně, neboť tím pádem odvinula maximální délku doby zajištění žalobce od pozdějšího okamžiku. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že v oznámení ministerstva ze dne 10. 3. 2016 je uvedeno, že dne 9. 3. 2016 byla stanovena odpovědnost Maďarska ke zpětnému přijetí žalobce. Tato informace zjevně nebyla správná, neboť odpovědnost Maďarska v souladu s uvedeným výkladem vznikla posledním okamžikem dne 8. 3. 2016 (nikoliv prvním okamžikem dne 9. 3. 2016), od něhož začala plynout šestitýdenní lhůta ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

Krajský soud nepřehlédl, že tato shledaná nezákonnost se fakticky do práv žalobce nijak neprojevila, neboť jak je ze správního spisu patrné, žalobce byl dne 6. 4. 2016 předán do Maďarska, a stalo se tak tedy mnohem dříve, než měla uplynout prodloužená lhůta zajištění

(ke dni 20. 4. 2016). V tomto ohledu je ovšem třeba reflektovat právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, č. 3044/2014 Sb. NSS, v němž tento soud dospěl k závěru, že „otázka, zda byl stěžovatel [...] fakticky zajištěn déle, než zákon připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo, není rozhodující. Je-li předmětem soudního přezkumu posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, pak i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor.“ Krajský soud ve shodě s tímto právním názorem tedy uzavírá, že byť se jeví nezákonnost rozhodnutí žalované z pohledu reálného omezení svobody žalobce jako naprosto marginální, jde o nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s., a proto bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit, jak je ve výroku I. uvedeno. Pro úplnost krajský soud dodává, že ostatními námitkami žalobce se nezabýval, neboť vzhledem ke shledané nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v důvodnosti prvního žalobního bodu to nebylo zapotřebí.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalobci žádné náklady řízení nevznikly (ani jejich přiznání nepožadoval) a neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a sepis repliky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 12 342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková